

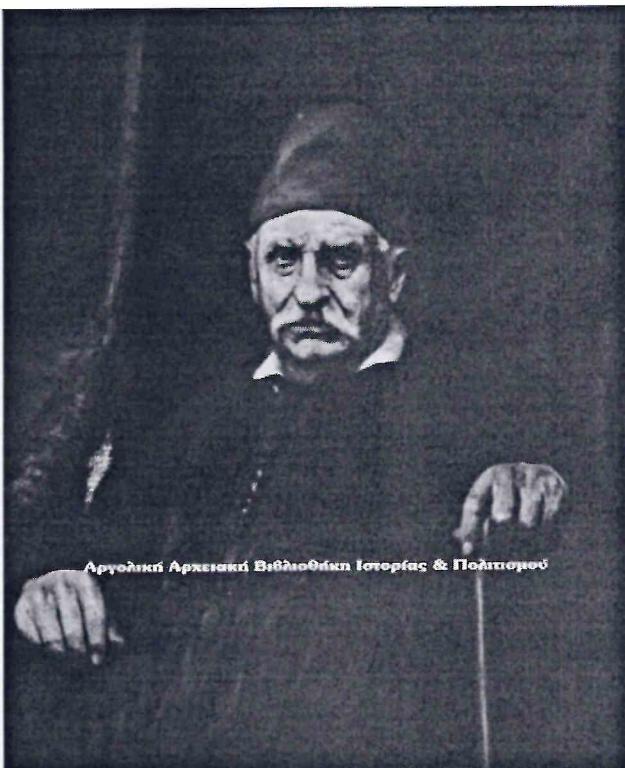
Βιογραφικό Ηλία Θερμησιώτη (1788 – 1871) από την Αργολική Αρχειακή Βιβλιοθήκη
<https://argolikivivliothiki.gr/2017/09/21/thermisiotis-ilias/>

Θερμησιώτης Ηλίας (1788-1871)

21 Σεπτεμβρίου, 2017 από [Αργολική Αρχειακή Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού](#)

Θερμησιώτης Ηλίας (1788-1871) – Πλοιοκτήτης, Φιλικός, Ναυτικός της Επανάστασης και αξιωματικός του Ναυτικού της οθωνικής περιόδου.

Ο Ηλίας Θερμησιώτης γεννήθηκε στις **Σπέτσες** το 1788 από γονείς μέτοικους από τη Θερμησία της **Ερμιονίδας**, εξού και το επίθετο Θερμησιώτης. Το προεπιθετικό του είναι άγνωστο. Ο Ηλίας, γνώστης της ναυτικής τέχνης από μικρός, έμαθε γράμματα, ασχολήθηκε με το εμπόριο και πολύ νέος έγινε πλοίαρχος. Σύντομα απέκτησε ιδιόκτητο πλοίο, το **βρίκι «Αχιλλεύς»**, που λίγο αργότερα το μετέτρεψε σε πολεμικό για τις ανάγκες της Επανάστασης και το κυβερνούσε ο ίδιος. Επίσης, είχε συμμετοχή σε δύο καράβια ως συνιδιοκτήτης με τη **Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα**. Λόγω αυτής της συνεργασίας, του ηθικού του χαρακτήρα και της τιμιότητας που τον διέκρινε, κλήθηκε να παίξει διαιτητικό ρόλο στις οικονομικές κληρονομικές διαφορές που είχε η Μπουμπουλίνα με τα προγόνια της Γιάννη και Παντελή, γιους του Δημητρίου Χατζηπαντελή Γιάννουζα. Επειδή δεν υπήρχαν τότε ελληνικά δικαστήρια η υπόθεση έφτασε στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και ο Γρηγόριος ο Ε' ανέλαβε να τη ρυθμίσει.

Θερμησιώτης Ηλίας (1788-1870), ελαιογραφία, Εθνικό Ιστορικό Μουσείο.

Το 1818 μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία μαζί με τους Νικόλαο Μπόταση, Ρήγα Κρανιδιώτη και Γιώργο Πάνου και στις 3 Απριλίου του 1821 συμμετείχε στην κήρυξη της επανάστασης στο νησί των Σπετσών μαζί με άλλους πρόκριτους μυημένους στη Φιλική Εταιρεία.

Κατά τον αγώνα πρόσφερε μεγάλα χρηματικά ποσά για την ευόδωση της Επανάστασης. Πρωταγωνίστησε σε ηλικία 24 χρόνων στην πολιορκία της Μονεμβασιάς και, μετά την κατάληψη του Φρουρίου το 1824, διορίστηκε, από το Εκτελεστικό Σώμα, φρούραρχος του Κάστρου της Μονεμβασιάς και στρατιωτικός διοικητής της περιοχής που κάλυπτε το φρούριο. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του εκεί, διέθεσε σεβαστά χρηματικά ποσά από την περιουσία του.

Σημαντική και συνεχής υπήρξε και η συμμετοχή του στους **ναυτικούς αγώνες της περιόδου**, και συγκεκριμένα – πέραν του ναυτικού αποκλεισμού της Μονεμβασιάς- πήρε μέρος ως καπετάνιος του ιδιόκτητου πλοίου του Αχλλεύς σε όλες σχεδόν τις ναυμαχίες και επιχειρήσεις που συμμετείχε η σπετσιώτικη μοίρα κατά την περίοδο 1821-1826) καταγράφοντας μία εντυπωσιακή πολεμική παρουσία 64 ημερών στη θάλασσα:

- Στην καταδρομική επιχείρηση που οδήγησε στην αιχμαλωσία δύο οθωμανικών πλοίων μεταξύ Μήλου και Κιμώλου (11 Απρίλιου 1821).
- Στην επιχείρηση του Κατακώλου - Κάβο Πάπα (Σεπτέμβριος 1821).
- Στη αμφίρροπη ναυμαχία των Παλαιών Πατρών (20 Φεβρουαρίου 1822) με τον στόλο του Ισμαήλ Πασά Γιβραλταρ.

- Στις επιχειρήσεις του «τρινήσιου» στόλου υπό τον Ανδρέα Μιαούλη στη Χίο (τέλη Απριλίου 1822).
- Στις επιχειρήσεις του **Ναυπλίου** (Ιούνιος 1822).
- Στη ναυμαχία στο Χέλι (απέναντι από τις Σπέτσες μεταξύ του «τρινήσιου» στόλου αναντίον του Καπετάν Καρά Μεχμέτ Πασά (7 Σεπτεμβρίου 1822).
- Στις καταδρομικές επιχειρήσεις στην περιοχή του Αγίου Όρους (Αύγουστος 1823).
- Στη νικηφόρα για τους επαναστάτες ναυμαχία της Σάμου (5 Αυγούστου 1824) μεταξύ των ναυτικών μοιρών της **Υδρας** και των Σπετσών εναντίον του οθωμανικού στόλου υπό τον Καπουντάν Χοσρέφ Πασά.
- Στη νικηφόρα για τους επαναστάτες ναυμαχία του Γέροντα (29 Αυγούστου 1824) μεταξύ των ναυτικών μοιρών της Υδρας και των Σπετσών εναντίον του οθωμανικού στόλου υπό τον Καπουντάν Χοσρέφ Πασά.
- Στις επιχειρήσεις στη Μεθώνη και Κορώνη (Μάρτιος – Ιούνιος 1825).
- Στις επιχειρήσεις στην Κρήτη, Μεθώνη, Κορώνη, Νεόκαστρο (Ιούλιος – Αύγουστος 1825).
- Στις επιχειρήσεις στο Νότιο Αιγαίο (Σεπτέμβριος -Οκτώβριος 1825).
- Στις επιχειρήσεις των Παλαιών Πατρών (Δεκέμβριος -Ιανουάριος 1826).
- Στις επιχειρήσεις της Σάμου (Αύγουστος 1826).

Στη διάρκεια των εμφυλίων συγκρούσεων ο Θερμησιώτης συντάχθηκε όπως και οι περισσότεροι νησιώτες με την πλευρά των Κυβερνητικών της **Φατρίας Κουντουριώτη**, η οποία άλλωστε του εμπιστεύτηκε τη φρουραρχία του κάστρου της Μονεμβασιάς. Κατά την καποδιστριακή περιόδο δεν είχε καμία δραστηριότητα ούτε ανέλαβε κάποιο ναυτικό αξίωμα. Πολιτικά συντάχθηκε με την **καποδιστριακή αντιπολίτευση**. Η αντιπολιτευτική στάση του έναντι του καθεστώτος είχε ως συνέπεια να του δοθεί το χαμηλό – σε σχέση με την προσφορά του – δίπλωμα του αξιωματικού της Ε' τάξεως, αν και για την οικονομική του προσφορά του αναγνωρίστηκε οφειλή 150.000 γροσίων.

Κατά την επόμενη **οθωνική περίοδο** επανήλθε και έλαβε τον υψηλό βαθμό του πλοιάρχου καθώς και μία θέση στην σημαντική επιτροπή με αρμοδιότητα να αξιολογήσει « τας υπηρεσίας και την ικανότητα ενός εκάστου των ναυτικών, όσοι κατά τον ένδοξον υπέρ της ελευθερίας αγώνα έλαβον μέρος». Στην επιτροπή συμμετείχαν – πέραν του Ηλία Θερμησιώτη- ο **Ανδρέας Μιαούλης**, ως πρόεδρος, και οι Γ. Σαχτούρης, Γ. Ανδρούτζου, Ν.Α. Αποστόλης, **Κ. Κανάρης** και Α. Γ. Κριεζής. Από έγγραφα του αρχείου του διαπιστώνεται ότι ο Ηλίας Θερμησιώτης παρέμεινε καθόλη της διάρκεια της οθωνικής βασιλείας μέλος της Επιτροπής Εκδουλεύσεων παρά τις διάφορες αποχωρήσεις και τοποθετήσεις μελών της.

Τα άλλα δύο παιδιά της οικογένειας Θερμησιώτη, οι δύο μικρότεροι αδελφοί του Ηλία, ο Νικόλαος και ο Πέτρος σε νεαρή ηλικία σκοτώθηκαν πολεμώντας ο πρώτος στη μάχη της Άμφισσας και ο δεύτερος στη μάχη της Βέργας. Στο δελτίο της Εθνολογικής Εταιρίας, ο Νικόλαος και ο Πέτρος Θερμησιώτης αναφέρονται ως γιοι του Ηλία. Δεν είναι όμως ακριβές τούτο, όπως άλλωστε όλοι οι παλιοί το γνωρίζουν στις Σπέτσες. Τούτο ακόμη φαίνεται και από το γεγονός ότι ήταν απίθανο ο Ηλίας να είχε τόσο μεγάλους γιους και να πολεμούν μάλιστα, αφού ο ίδιος ήταν την εποχή εκείνη 24 χρόνων. Ο Ηλίας Θερμησιώτης είναι

γνωστό ότι είχε δύο παιδιά, τον Ανδρέα και το Γεώργιο. Ο πρώτος γεννήθηκε το 1830 και χάθηκε πολύ αργότερα, νέος στη Μαύρη θάλασσα, όταν το καράβι του που καπετάνευε και ήταν ιδιοκτησία του, σ' ένα από τα ταξίδια του Οδησσό – Ισπανία, με φορτίο σταριού, βιούλιας αύτανδρο. Ο δεύτερος γιος του, ο Γεώργιος, γεννήθηκε το 1833 και πέθανε το 1929 σε βαθύ γήρας. Κατατάχτηκε στις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού «κατ’ επιλογή», σαν γιος ναυμάχου και έφτασε στο βαθμό του ναυάρχου πολεμώντας σ’ όλες τις θαλάσσιες πολεμικές επιχειρήσεις της τότε εποχής.

Η προσφορά του στην πατρίδα είναι ανυπολόγιστη. Στο Ιστορικό Μουσείο, σε μια αίθουσα, υπάρχει το πορτραίτο του μαζί με το σπαθί του, το ντουφέκι του και το καριοφίλι του.

Τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του τα έζησε στις Σπέτσες, όπου και πέθανε το 1871. Ο τάφος του βρίσκεται στο κοιμητήριο των Αγίων Πάντων και πάνω στην πλάκα, που σκεπάζει το μεγάλο αγωνιστή και πατριώτη, έχουν χαραχθεί τούτα τα λόγια:

«Ο πολλά μοχθήσας και δαπανήσας

εν τω Ιερώ της Ελλάδος Αγώνα.

Γεννηθείς τω 1788 απεβίωσε τω 1870*».

* Θάνατος του Ηλία Θερμησιώτη, σύμφωνα με τη ληξιαρχική πράξη αποβιώσεως (βιβλίο θανάτων Δήμου Σπετσών) επήλθε στις 10.7.1871 και όχι το 1870, όπως εκ λάθους, έχει αναγραφεί επί του τάφου του (βλ. και εφημερίδα «Αλήθεια» φ. 1427/22.7.1871 (ανακοίνωση θανάτου) και εφημερίδα «Ερμούπολις» φ. 345/24.7.1871 (επικήδειος λόγος του Επάρχου Σπετσών Λεωνίδα Παπανικολάου).

Πηγές

- Κέντρο Έρευνας Νεότερης Ιστορίας, Παπαγεωργίου Στέφανος.
- Ηλίας Ν. Γαλέπτας – Μαρίκα Β. Μπουζουμπάρδη, «Σπέτσες, Ιστορία Λαογραφία», τόμος Ά, έκδοση, Ένωση Σπετσιωτών, 2004.
- Ένωση Σπετσιωτών.